

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84
10 000 Zagreb

Posl.br. P-5884/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu Borni Pešku, u pravnoj stvari tužitelja Branke Busak iz Velike Gorice, Bukovčak 34A, OIB: 50877115123, kojeg zastupa pun. Mira Vatuško Blažević, odv. u Zagrebu, protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d. iz Zagreba, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, koju zastupa pun. Ivo Šućur, odv. u Zagrebu, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 15. travnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i tužitelja osobno te punomoćnika tuženika, 27. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da su nišetne odredbe Ugovora o kreditu broj 312148 kojeg su dana 26. lipnja 2007.g. sklopili tužiteljica BRANKA BUSAK, Velika Gorica, Bukovčak, Bukovčak 34A, OIB: 50877115123, kao korisnik kredita i pravni prednik tuženika HRVATSKE POŠTANSKE BANKE d.d., Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, kao kreditor, i to u dijelu u kojem je ugovorena obveza tužiteljice da tuženiku plati naknadu za odobrenje kredita u visini od 3,50% jednokratno na iznos odobrenog kredita odnosno čl. 5.1. Ugovora o kreditu broj 312148 od dana 26. lipnja 2007.g.

II Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 877,96 EUR sa zateznom kamatom tekućom od 05. srpnja 2007. pa do isplate, i to za razdoblje od dospijeca do do 31. srpnja 2015. prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. prema stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a za razdoblje od 30. prosinca 2023. do isplate prema stopi koja se određuje, za svako polugodište,

uvećanjem za tri postotna poena referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

III Nalaže se tuženiku platiti tužitelju parnični trošak u iznosu od 636,57 EUR uvećano za zatezne kamate koje teku od 27. svibnja 2026. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je s pravnim prednikom tuženika dana 26. lipnja 2007.g. sklopila Ugovor o kreditu broj 312148. U čl. 5. cit. Ugovora o kreditu određeno je da se korisnik kredita obvezuje kreditoru platiti temeljem ovog ugovora sve naknade i troškove sukladno Odluci o kamatama i naknadama Kreditora, a naročito i naknadu za odobrenje kredita u visini od 3,50% jednokratno na iznos odobrenog kredita. Tužiteljica je dana 04. 07. 2007.g. tuženiku uplatila naknadu za odobrenje kredita u visini od 6.614,96 kn (877,96 EUR). Predmetni ugovor o kreditu parnične stranke su sklopile u okolnostima u kojima je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu te kao jača ugovorna strana, a u kojem se položaju nalazi zbog nesporne okolnosti da je financijska institucija te profesionalno dioničarsko društvo, nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za odobrenje kreditnog zahtjeva, na koji način je doveo tužiteljicu u neravnopravan položaj u kojem ista nije mogla utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora. Tuženik prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora sa tužiteljicom nije pojedinačno pregovarao o odredbi čl. 5. Ugovora o kreditu, već je tužiteljica bila stavljena u poziciju „uzmi ili ostavi”. Činjenica nepregovaranja dovela je u neravnopravan položaj tužiteljicu jer se radi o tzv. tipskom ugovoru, a takav neravnopravan položaj doveo je do neravnoteže u pravima i obvezama te do povrede odredaba Direktive Vijeća 93/13 EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima. Također, tuženik tužiteljici nije prezentirao koji su to točno troškovi u vezi postupka odobravanja kredita, pa da bi iste tužiteljica morala naknaditi niti joj je objasnio strukturu tih troškova i zašto je iznos te naknade u izravnoj korelaciji sa iznosom kredita koji se traži. Nadalje, u Ugovoru nije navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada, da li po kupovnom, srednjem ili prodajnom tečaju, a dodatno, nije precizirano niti da li će biti relevantan tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita ili na neki treći dan. Dakle, polazeći od nesporne činjenice da su odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od tuženika, o kojim odredbama se sa tužiteljicom nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužiteljica imala utjecaj na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužiteljici nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza, nameće se zaključak kako takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i

obvezama korisnika kredita - potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku - trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je suprotno temeljnim načelima obveznog prava, uz ostalo načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti njihove suradnje i načelu zabrane zlouporabe prava. Također, iz svega naprijed navedenog razvidno je da su te ugovorne odredbe ništetne, jer su protivne prisilnim propisima, konkretno relevantnim odredbama ZZP/03 i ZOO/05. Time su ispunjeni uvjeti ništetnosti tih odredbi ugovora propisani čl. 87. ZZP/03 te čl. 270. i 322. ZOO/05. Radi navedenog predlaže sudu da donese presudu kojom će predmetnu odredbu ugovora utvrditi ništetnim te naložiti tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 877,96 eura zajedno sa zateznom kamatom. Kao dokaze svojim navodima prilaže predmetni Ugovor, prometnu karticu po kreditu, plan otplate, otplatnu tablicu po kreditu, predlaže financijsko vještačenje i saslušanje tužitelja.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Prvotno prigovara naznačenoj visini tužbenog zahtjeva. Ističe prigovor zastare. Navodi da odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, odnosno drugim riječima ulazna naknada je izražena u točno naznačenom postotku od 3,50% na iznos kredita što čini tu odredbu lako uočljivom i razumljivom, pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe. Nadalje, tuženik navodi da je tužitelj u tužbi više puta istaknuo kako se tuženik koristio nepoštenom poslovnom praksom ugovarajući naknadu za odobrenje kredita tzv. ulaznu klauzulu, te da je time navodno tuženik doveo tužitelja u neravnopravni položaj jer tužitelj nije imao mogućnosti pregovaranja s tuženikom oko spomenute odredbe. Tuženik prije svega ističe kako nema nikakvog zakonskog uporišta u tada primjenjivim propisima, a niti uporišta u sudskoj praksi, da je nedopuštena ugovorna odredba prema kojoj tuženik ima pravo na naknadu za obradu ugovora o kreditu. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, tuženik napominje da tužitelj nije dokazao niti osnovu svog tužbenog zahtjeva pa uopće nema mjesta raspravljanju o visini, stoga se tuženik protivi dokaznom prijedlogu za provođenje financijskog vještačenja. Tuženik u skladu s prethodnim navodima predlaže naslovnom sudu da odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i obveže tužitelja da naknadi tuženiku troškove parničnog postupka.

3. Stranke su na ročištu od 02. ožujka 2026. učinile nespornim da je naknada za obradu kredita iznosila 877,96 EUR, te je naplaćena 04. srpnja 2007., pa je stoga tužitelj odustao od dokaznog prijedloga financijskog vještačenja.

4. U provedenom dokaznom postupku sud je pročitao predmetni ugovor o kreditu (list 5-16), prometnu karticu po kreditu (list 17-26), promet po računu (list 27-35), otplatni plan (list 36-42), otplatni plan za izračun efektivne kamatne stope (list 43-47), te saslušao tužitelja na ročištu od 15. travnja 2026. (list 272).

5. Druge dokaze sud nije izvodio budući da stranke nisu stavljale dokaznih prijedloga, a što su dužne temeljem čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. Zakona o parničnom

postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 - dalje: ZPP). Naime, stranke su na zadnjem ročištu izjavile da nemaju nikakvih dokaznih prijedloga, te su predložile zaključenje glavne rasprave.

6. Temeljem ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, u skladu s odredbom čl. 8. ZPP-a, sud je ocijenio da je tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan.

7. Predmet ovog spora je zahtjev tužiteljice za utvrđenjem ništetnim odredbe Ugovora o kreditu broj: 312148, sklopljenog dana 26. lipnja 2007. između prednika tuženika Volksbank d.d. kao Kreditora i tužiteljice Branke Busak kao Korisnika kredita, kojima je ugovorena obveza tužiteljice da tuženiku plati naknadu za obradu kredita, dakle točka 5.1. Ugovora u dijelu u kojemu je ugovoreno da se Korisnik obvezuje Kreditoru platiti naknadu 3,50% jednokratno na iznos odobrenog kredita, te isplatu plaćene naknade.

8. Nije sporno da je prednik tuženika s tužiteljicom (kao korisnikom kredita) sklopio Ugovor o kreditu, broj: 312148, te da je u odredbi čl. 5.1. Ugovora određeno da naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita iznosi jednokratno 3,50% (jedancijelihčetiriposto) od iznosa kredita. Jednako tako, nije sporna da je naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 877,96 EUR.

9. Sporno je da li je navedena odredba Ugovora, u dijelu u kojem je tužiteljica u obvezi platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva i administraciju kredita u visini 3,50% od iznosa kredita ništena ili nije, te da li je nastupila zastara.

10. Na ročištu od 15. travnja 2026. tužiteljica navodi da je digla krediti u Volksbank jer mi je tamo bilo najprihvatljivije. Kredit joj trebao za adaptaciju kuće koju je koristila za stanovanje, odnosno nije je davala u najam niti koristila za poslovne aktivnosti. U trenutku dobivanja kredita nije imala obrti niti poslovne udjele u trgovačkim društvima. Prije potpisivanja ugovor je pročitala ali samo u žurbi s obzirom da se sve požurivalo tako da nije stigla pročitati cijeli ugovor. Pročitala je odredbu o ulaznoj naknadi te su joj u banci rekli da se ista mora platiti ako se želi dobiti krediti. Nije pitala da li postoji mogućnost utjecaj na sadržaj ugovora.

11. Prema odredbama čl. 81. st. 1. i 2. i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/2003., dalje: ZZP/03), odnosno čl. 96. st. 1 i 2. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/2007., 125/2007., 79/2009., 89/2009., 75/2009., 133/2009., 78/2012., 56/2013., dalje: ZZP/07), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

12. Sud je prihvatio iskaz tužiteljice, jer je njezin iskaz ocijenio kao uvjerljiv, logičan i iskren. Na temelju iskaza tužiteljice proizlazi da se o ulaznoj naknadi, nije

pojedinačno pregovaralo, pa je sud zaključio da tuženik na kojem je teret dokaza (čl. 81. st. 4. ZZP/03 i čl. 96. st. 4. ZZP/07), već i po tome nije dokazao da se o predmetnim ugovornim odredbama u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru (koji je unaprijed sastavljen od strane pravne službe tuženika) pojedinačno pregovaralo. Pritom je sud imao na umu da je sporne odredbe kojom se potrošaču nameće obveza plaćanja navedenih troškova (tzv. ulazne naknade) bila sastavni dio tipskog ugovora sastavljenog unaprijed od strane pravne službe tuženika.

13. Prema tome, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te stoga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

14. Stoga proizlazi da je tuženik nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o troškovima obrade kredita na koji način je doveo tužiteljicu u neravnopravan položaj u kojem ista nije mogla utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojim ugovornim odredbama se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljicom, dok tuženik suprotno, sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a, te navedenim odredbama ZZP/03 i ZZP/07 nije dokazao.

15. Nadalje, valja ukazati da tužiteljici nije posebno objašnjeno od čega se sastoji naknada za obradu kreditnog zahtjeva koja je naplaćena 04. srpnja 2007. Iz svega navedenoga proizlazi nepoštenost na koju upire tužiteljica, a koja se prvenstveno sastoji u činjenici da je sporna ugovorna odredba unaprijed formulirana i određena od strane tuženika, da se o istim s tužiteljicom nije pojedinačno pregovaralo, kao i da nije jasno koji bi to posebni troškovi prilikom obrade kredita nastali za tuženika, a da isti nisu ulazili u redovno obavljanje poslova bankarskih službenika. Sve navedeno sporni dio odredbe čl. 5.1. Ugovora o kreditu čini nejasnim, nerazumljivim, nedovoljno jasnim i neodređenim, a opisano dovodi tužiteljicu kao korisnika kredita u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika kao davatelja kredita i jaču ugovornu stranu koja je jednostrano donijela odluke o spornim naknadama.

16. Plaćanje navedenih troškova kredita, uz to bez definiranja o kakvim se troškovima uopće radi, u visini od 3,50% od iznosa kredita za obradu kredita, prema mišljenju ovog suda prouzročilo je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

17. S obzirom da se, dakle, o navedenoj odredbi čl. 5. st. 1. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo te je ista bila unaprijed formulirana od strane pravne službe tuženika, radi se o nepoštenoj ugovornoj odredbi u smislu odredbe čl. 81. ZZP-a.

18. Pritom ovaj sud tek ukazuje na odluku Županijskog suda u Zagrebu u presudi i rješenju posl. br. GŽ-1368/2021-2 od 20. srpnja 2021. i na odluku istog suda posl. br. GŽ-2558/2022-2 od 6. rujna 2022. u istovrsnoj pravnoj stvari, prema kojoj: „...Suprotno žalbenim navodima tuženika prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da su

odredbe sadržane u članku 5. stavku 2 ugovora o kreditu kojima je ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita. Naime, radi se o tipskoj ugovornoj odredbi koja je nepoštena u smislu odredbe članka 81. stavka 1. ZZP-a. Ovo iz razloga jer je ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvim ugovornim odredbama, zbog čega je tužitelj kao potrošač doveden u neravnotežan položaj u odnosu na banku, a odredbama članka 5. stavka 2. ugovora o kreditu nije precizno označeno na što se iste naknade odnose, što je uzrokovalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Obzirom da tijekom postupka nije utvrđeno da su tužitelju prilikom zaključenja ugovora o kreditu od strane tuženika pojašnjeni razlozi ugovaranja navedenih naknada, kao niti na što se iste naknade točno odnose, niti je tužitelju kao potrošaču bilo omogućeno da pristane na takve odredbe, to su takve jednostrano određene ugovorne odredbe protivne načelu savjesnosti i poštenja iz odredbe članka 4. ZOO-a. Stoga ih je pravilno sud prvog stupnja utvrdio ništetnim.“

19. Konačno treba naglasiti da iako u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, već je tek stupanjem na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 1201/17) od 12. listopada 2017. godine propisana (u čl. 17. st. 4.) zabrana naplate naknade za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, koja zabrana se ne odnosi na ugovore o stambenim kreditima sklopljenim prije stupanja na snagu tog Zakona, dok su Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/14) kojim je izrijekom dopuštena naknada za obradu kredita, preciznije definirane te naknade, tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o naknadi za obradu kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost ugovorene visine naknade u postotku od odobrenog iznosa kredita, što rezultira time da je ta ugovorna odredba (već navedeno) suprotna načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

20. Tuženik nije pružio dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate takve naknade, odnosno što to određeno čini troškove obrade kredita,. Naime, posao obrade kredita spada u opis radnog mjesta zaposlenika banke, pa nije jasno o kakvim bi se drugim troškovima naknade radilo.

21. Slijedom navedenog, sud je utvrdio ništetnim dio ugovorne odredbe iz čl. 5.1. Ugovora o kreditu od 26. lipnja 2007. u dijelu koji se odnosi na ugovaranje naknade za obradu kredita, te je u cijelosti prihvatio tužbeni zahtjev i obvezao tuženika da vrati tužiteljici ono što je primio na temelju te ništetne ugovorne odredbe sukladno odredbi čl. 323. Zakona o obveznim odnosima "Narodne novine" broj 35/05, dalje: ZOO-a), odnosno na isplatu iznosa od 877,96 EUR, visina kojeg iznosa nije među strankama sporna.

22. S obzirom da je odredbom čl. 323. ZOO-a propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila

na temelju takva ugovora, a da je tužiteljici prilikom isplate kredita ustegnuta navedena naknada za obradu kredita, na temelju takve nišetne ugovorne odredbe, to je naloženo tuženiku isplatiti tužiteljici upravo navedeni iznos, zajedno sa zateznim kamatama koje, u skladu s odredbom čl. 1115. ZOO-a teku od prvog slijedećeg dana od dana stjecanja, ako je stjecatelj bio nepošten. Kako je prethodno navedeno, već prilikom sklapanja samoga Ugovora, tuženik je bio nepošten, budući da je kao osoba koja sklapa takav ugovor u okviru svoje djelatnosti, morao znati da su predmetne odredbe Ugovora o kreditu protivna svim propisima navedenima u ovoj presudi, pa je dužan platiti zatezne kamate i to od prvog slijedećeg dana od dana stjecanja.

23. Neosnovan je i prigovor zastare, kojeg je istaknuo tuženik. Naime, tužiteljica u ovome postupku postavlja deklaratorni zahtjev na utvrđenjem nišetnih ugovornih odredbe, dok je na sjednici održanoj 30. siječnja 2020. posl. br. Su-IV-47/2020-2 Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj ono što su primile na temelju nišetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO/05, kao posljedice utvrđenja nišetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena nišetnost ugovora.

24. Tužitelj je u tužbi postavio deklaratorni zahtjev radi utvrđenja nišetnosti odredbi točke 5.1. Ugovora o kreditu broj 312148 od 26. lipnja 2007. kojom je ugovorena tzv. ulazna naknada, U ovom slučaju radi se o deklaratornom zahtjevu, dok se u točki 2. tužbenog zahtjeva radi o kondemnatornom zahtjevu radi isplate s te osnove preplaćenog iznosa od 877,92 EUR s pripadajućom kamatom.

24.1. Zahtjev na utvrđenje da je nišetna odredba ugovora o tzv. ulaznoj naknadi u konkretnom slučaju predstavlja samo zahtjev da se u izreku presude unese odluka o pravnom pitanju o kojem ovisi osnovanost zahtjeva za isplatu (čl. 187. st. 3. ZPP), a o kojem bi sud ionako prejudicijelno morao odlučiti. U biti radi se o deklaratornom preambulu, koji je nužna logična pretpostavka kondemnatorne presude (neovisno o tome nalazi li se u izreci ili u obrazloženju), pa se vrijednost predmeta spora mjerodavan za odluku o trošku prosuđuje prema istaknutom kondemnatornom zahtjevu za isplatu svote od 877,92 EUR.

24.2. Prema tome, deklaratorni zahtjev u točki I. tužbe, koji je postavljen uz kondemnatorni zahtjev, ne uzima se u obzir prilikom obračuna vrijednosti predmeta spora (radi se o ustaljenom shvaćanju VSRH, npr. Rev 1927/17 od 18. siječnja 2022. Revt 156/13 od 7. svibnja 2014., Revr 475/08 od 27. listopada 2008., Revr-774/05 od 13. prosinca 2005., Revr 220/04 od 15. rujna 2004. i dr.). Napominje se da se tu ne radi o situaciji u kojoj je naznačeni VPS suviše visoko ili nisko naznačen, na što bi sud po službenoj dužnosti ili po prigovoru protivne strane trebao najkasnije na pripremnom ročištu rješenjem utvrditi u smislu čl. 40. st. 3. ZPP-a, već da se naznačeni VPS za deklaratorni (preambul) uz kondemnatorni zahtjev ne uzima u obzir prilikom obračuna troškova.

25. Odluka o trošku donijeta je temeljem čl. 154. st. 5. i čl. 155. st. 1. ZPP-a i sukladno vrijednosti predmeta spora i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/23, dalje u tekstu: OT).

25.1. S obzirom na vrijednost predmeta spora (877,96 EUR) tužiteljici je priznat trošak sastava tužbe (Tbr. 7.1. Tarife) 75 bodova, trošak zastupanja na ročištu od 02. ožujka 2026. i 15. travnja 2026. (Tbr. 9.1. Tarife) po 75 bodova, ukupno 150 bodova, sveukupno 225 bodova, što uz vrijednost boda od 2,00 EUR iznosi 450,00 EUR, a uvećano za PDV od 25% ukupno iznosi 562,50 EUR. Tužiteljici je priznat i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 34,25 EUR i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 39,82 EUR, pa je tužiteljici valjalo odrediti trošak u ukupnom iznosu od 636,57 EUR zajedno sa zatraženom zateznom kamatom tekućom od donošenja odluke do isplate po stopi iz članka 29. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 126/2021., 114/2021., 156/2022. i 155/2023.), a sve sukladno odredbi čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj 112/2012., 25/2013., 93/2014., 55/2016., 73/2017., 131/2020., 114/2022. i 06/2024.).

25.2. Tužiteljica je odbijena za trošak sastava podneska od 20. veljače 2026. s obzirom isti nije podnesen sukladno odredbi čl. 299.a st. 2. ZPP-a, pa ga sud sukladno odredbi čl. 299a. st. 4. ZPP-a nije uzeo u obzir.

26. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 27. svibnja 2026.

Sudac:

Borna Pešek

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude je dopuštena žalba. Žalba se podnosi ovom sudu u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave presude, a o njoj odlučuje županijski sud.

DNA:

1. tužitelj po pun.
2. tuženik po pun.

Broj zapisa: **9-30888-9a647**

Kontrolni broj: **00cf5-46baa-69691**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.